

Strauss *Radetzky-induló*jában. De hogyha bűnös vagy, akkor bizony megérdemled.

Nyomod továbbra is felfelé magad. Kis idő telik el, mire észreveszed, hogy már meg is érkezted a tetejére.

Egy pillanatra mintha megnyugodnál, de mégsem. Hisz épp lenézve onnan a magasból, saját házadat, otthonodat pillantod meg. Igen, ahonnan kidobtak.

„Tűnj el innen, ne lássalak soha többé!” Ezek a szavak ismétlődnek újból és újból kavargó gondolataidban.

Állj! Parancsolsz magadra. Már nem bírod tovább. A száználmaságnak is van határa. Most aztán közhírré teszed — hogy az egész város hallja és megtudja —, hogy utálod. Veszed már a nagy levegőt, halántékod megfeszül, arcodba fut a vér és...

Na, miért nem kiáltod már?!

Végre kiengedhetnéd azt a sok mérget, amit okozott neked. Újból megpróbálsz. Veszel egy nagy levegőt, és már készen is vagy, hogy kikiáltsd: „utállak”.

És...

„Szeress Mama!” Ennyi jött ki a szádon.

Mert annyit szeretnél, hogy érdekelje, hogy felkeltél, hogy felöltöztél, hogy ettél, hogy beszéltél, hogy nevettél, hogy beteg lettél.

És főképp az érdekelje, hogy megszületted!

PAPP DÉNES

Harangnyelv

*Életem nyitott könyvét bámulom,
mindig teljesen ismeretlen.
Tudom, hogy miközben olvasom,
megint örökre elfelejtem.*

*Háttérben szülőfalum temploma,
harangozó volt ott dédapám.
Várom, hogy a kötelet meghúzza,
velem van ezen az éjszakán.*

*Szavakat firkálok a szűz hóba,
eliütöm az időt kondulásig.
Egyetlen álmot váltok valóra,*

*és arcomra fagyos szél zuhan.
Aki jégből van, csak az nem fázik.
A mélységből kiáltok hozzád, Uram...*